

Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, fet a Viena el 26 d'octubre de 1979

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 15 de desembre del 2005 ha aprovat la següent:

Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, fet a Viena el 26 d'octubre de 1979

Tenint en compte que en els darrers anys la comunitat internacional ha pres consciència de l'amenaça que representa per a la seguretat mundial el fenomen del terrorisme internacional, l'Organització de les Nacions Unides i alguns dels seus organismes especialitzats han anat elaborant un seguit de convenis internacionals que tenen com a objectiu la lluita contra manifestacions específiques del fenomen terrorista.

Arran dels atemptats terroristes que es produïren l'11 de setembre del 2001, el Consell de Seguretat de les Nacions Unides va adoptar, el 29 de setembre del 2001, la Resolució 1373 (2001). Aquesta Resolució insta els estats membres a cooperar entre ells i a adoptar els convenis i protocols internacionals relatius al terrorisme.

En aquest sentit, l'Organització de les Nacions Unides va establir una llista en què s'enumeraven 12 convenis internacionals, entre els quals es troba el Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, fet a Viena el 26 d'octubre de 1979. És un acord adoptat en el si de l'Agència Internacional de l'Energia Atòmica, organisme especialitzat de les Nacions Unides del qual Andorra no forma part. El Conveni, però, està obert a l'adhesió de qualsevol estat, sigui o no membre de l'Agència.

El Conveni estableix, en primer lloc, disposicions relatives al moviment transfronterer de matèries nuclears, amb l'objectiu d'evitar que siguin robades i emprades en accions terroristes. En particular, s'estableixen diversos graus de

protecció obligatòria de les matèries nuclears que es trobin en el territori d'un estat part, però sobretot les que es trobin en trànsit internacional, de conformitat amb els annexos tècnics del Conveni.

En segon lloc, el Conveni penalitza la comissió, en qualsevol grau de participació, d'una sèrie de comportaments detallats al mateix Conveni i que fan referència a un mal ús de les matèries nuclears, com ara la recepció, possessió o alteració d'aquestes matèries, quan això pugui causar la mort o lesions greus a persones o danys substancials a la propietat; també penalitza el fet de robar o furta matèries nuclears; obtenir-ne fraudulentament; o exigir-ne mitjançant qualsevol forma d'intimidació; o amenaçar amb emprar aquestes matèries nuclears per causar la mort o ferides greus a qualsevol persona, o danys substancials a la propietat.

Finalment, el Conveni estableix la competència judicial dels estats implicats i insta els estats part a jutjar i castigar els acusats o, quan això no sigui possible, extradir-los al país amb jurisdicció que així ho sol·liciti.

Amb l'adhesió a aquest Conveni, Andorra se suma a més d'un centenar de països membres de les Nacions Unides que ja en són part, i fa palès el seu compromís per garantir la seguretat i el bon ús de les matèries nuclears i evita la possibilitat d'esdevenir un territori d'empara.

En un pla més formal i de conformitat amb l'article 5 del Conveni, es demana als estats que notifiquin a l'Agència Internacional de l'Energia Atòmica quina és la seva "autoritat central i punt de contacte" responsable de la protecció física de les matèries nuclears i de coordinar les operacions de recuperació i d'intervenció en el cas d'un eventual apoderament, ús o alteració il·lícits de les matèries nuclears.

Per aquest motiu, en el moment de l'adhesió d'Andorra al Conveni s'hi inclou una declaració en els termes que s'assenyalen a continuació:

"El Principat d'Andorra designa el Departament de Transport i Energia del Ministeri d'Economia com a autoritat central i punt de contacte del Conveni

sobre la protecció física de les matèries nuclears."

Tenint en compte les consideracions exposades, s'aprova:

L'adhesió del Principat d'Andorra al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, fet a Viena el 26 d'octubre de 1979.

El Ministeri d'Afers Exteriors, Cultura i Cooperació donarà a conèixer la data de l'entrada en vigor per a Andorra d'aquest Conveni.

Casa de la Vall, 15 de desembre del 2005

Joan Gabriel i Estany
Síndic General

Nosaltres els coprínceps manifestem el consentiment de l'Estat per obligar a través d'ell, n'ordenem la publicació en el Butlletí Oficial del Principat d'Andorra, i autoritzem que a partir d'aquell moment es pugui lliurar l'instrument de ratificació corresponent.

Jacques Chirac
President de la
República Francesa
Copríncep d'Andorra

Joan Enric Vives Sicília
Bisbe d'Urgell
Copríncep d'Andorra

Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears

Els estats part en aquest Conveni,

Reconeixent el dret de tots els estats a desenvolupar i aplicar l'energia nuclear amb finalitats pacífiques i el seu interès legítim en els avantatges que se'n puguin derivar;

Convençuts de la necessitat de facilitar la cooperació internacional en l'aplicació pacífica de l'energia nuclear;

Desitjant evitar els perills que es podrien derivar de l'obtenció i l'ús il·lícits de les matèries nuclears;

Convençuts que els delictes relacionats amb les matèries nuclears són un tema de gran preocupació i que hi ha una necessitat urgent d'adoptar mesures adequades i efectives per garantir la prevenció, la detecció i la repressió d'aquests delictes;

Conscients de la necessitat d'una cooperació internacional per tal d'establir, de conformitat amb la legislació nacional de cada estat part i amb aquest Conveni, mesures efectives per garantir la protecció física de les matèries nuclears;

Convençuts que aquest Conveni facilitarà el trasllat amb total seguretat de matèries nuclears;

Insistint també en la importància de la protecció física de les matèries nuclears que són objecte d'ús, emmagatzematge i transport en el territori nacional;

Reconeixent la importància de garantir una protecció física efectiva de les matèries nuclears emprades amb finalitats militars, i entenent que les dites matèries requereixen i continuaran requerint una protecció física rigorosa;

Han convingut el següent:

Article 1

Als efectes d'aquest Conveni:

a) per "matèries nuclears" cal entendre el plutoni, llevat d'aquell amb una concentració isotòpica superior al 80% de plutoni 238; l'urani 233; l'urani enriquit amb urani 235 o urani 233; l'urani constituït per la mescla d'isòtops que es troba en la natura que no sigui en forma de mineral o de residu de mineral i tota matèria que contingui un o més d'aquests elements o isòtops;

b) per "urani enriquit amb urani-235 o urani-233" cal entendre l'urani que conté urani-235 o urani-233 o ambdós isòtops, en una quantitat tal que la relació entre la suma d'aquests dos isòtops i l'isòtop 238 sigui superior a la relació entre l'isòtop 235 i l'isòtop 238 en l'urani natural;

c) per "transport nuclear internacional" cal entendre el transport d'una remesa de matèries nuclears amb qualsevol mitjà de transport amb la intenció d'anar més enllà de les fronteres de l'estat en el territori del qual té el seu origen, a comptar de la sortida des d'una instal·lació del remitent en aquest estat i fins a l'arribada a la instal·lació del destinatari en el territori de l'estat de la destinació final.

Article 2

1. Aquest Conveni s'aplica a les matèries nuclears emprades amb finalitats pacífiques que són objecte de transport internacional.

2. Amb l'excepció dels articles 3 i 4 i de l'apartat 3 de l'article 5, aquest Conveni també s'aplica a les matèries nuclears emprades amb finalitats pacífiques que són objecte d'ús, emmagatzematge i transport en el territori nacional.

3. Independentment dels compromisos assumits expressament pels estats part en els articles a què fa referència l'apartat 2, pel que fa a les matèries nuclears emprades amb finalitats pacífiques que són objecte d'ús, emmagatzematge i transport en el territori nacional, res en aquest Conveni no ha d'interpretar-se en el sentit que limiti els drets de sobirania d'un estat quant a l'ús, l'emmagatzematge i el transport de les dites matèries nuclears en el territori nacional.

Article 3

Cada estat part pren les disposicions necessàries dins el marc de la seva legislació nacional i de conformitat amb el dret internacional per garantir, en la mesura que sigui possible, que durant un transport nuclear internacional les matèries nuclears que es troben en el seu territori o a bord d'una nau o una aeronau de la seva competència, en la mesura que aquesta nau o aeronau participi en el transport cap a aquest estat o des d'aquest estat, estiguin protegides de conformitat amb els nivells descrits en l'annex I.

Article 4

1. Cada estat part no exporta ni autoritza l'exportació de matèries nuclears, llevat que hagi rebut garanties que les dites matèries estaran protegides durant el transport nuclear internacional de conformitat amb els nivells descrits a l'annex I.

2. Cada estat part no importa ni autoritza la importació de matèries nuclears des d'un estat que no és part en aquest Conveni, llevat que l'estat part hagi rebut garanties que les dites matèries estaran protegides durant el transport nuclear internacional de conformitat amb els nivells descrits a l'annex I.

3. Un estat part no permet el trànsit pel seu territori, per via terrestre o vies fluvials o a través dels seus aeroports o ports de mar, de matèries nuclears entre estats que no siguin part en aquest Conveni, llevat que l'estat part hagi rebut garanties, en la mesura que sigui possible, que les dites matèries estaran protegides durant el transport nuclear internacional de conformitat amb els nivells descrits a l'annex I.

4. Cada estat part aplica de conformitat amb la seva legislació nacional els nivells de protecció física descrits a l'annex I a les matèries nuclears que són transportades d'una part d'aquest estat a una altra part del mateix estat a través de les aigües internacionals o de l'espai aeri internacional.

5. L'estat part responsable d'obtenir la garantia que les matèries nuclears estaran protegides segons els nivells descrits a l'annex I, de conformitat amb els apartats 1 al 3 citats més amunt, determina i informa per endavant els estats pels quals transitaran les matèries nuclears, per via terrestre o vies fluvials, i els dels aeroports o ports de mar on està previst fer escales.

6. La responsabilitat d'obtenir les garanties esmentades a l'apartat 1 pot ser transferida, d'acord mutu, a l'estat part que participa en el transport com a estat importador.

7. Res en aquest article no ha d'interpretar-se en el sentit que afecti de cap manera la sobirania i la jurisdicció territorial d'un estat, especialment sobre el seu espai aeri i marítim territorial.

Article 5

1. Els estats part designen i s'indiquen mútuament, directament o a través de l'Agència Internacional de l'Energia Atòmica, la seva autoritat central i els punts de contacte que estiguin encarregats de garantir la protecció física de les matèries nuclears i de coordinar les operacions de recuperació i d'intervenció en el cas d'apoderament, ús o alteració il·lícita de matèries nuclears, o en el cas d'amenaça versemblant d'un d'aquests actes.

2. En cas de furt, robatori o qualsevol altra obtenció il·lícita de matèries nuclears, o d'amenaça versemblant d'un

d'aquests actes, els estats part, de conformitat amb la seva legislació nacional, aporten la seva cooperació i ajuda en la mesura que sigui possible per a la recuperació i la protecció de les dites matèries a tot estat que ho demani. En particular:

a) cada estat part pren les disposicions necessàries per informar al més aviat possible els altres estats que li sembli que hi estan interessats de tot furt, robatori o qualsevol altra obtenció il·lícita de matèries nuclears, o de qualsevol amenaça versemblant d'aquests actes, i per informar-ne, si escau, les organitzacions internacionals.

b) quan sigui convenient, els estats part interessats intercanvien informació entre si o amb organitzacions internacionals per tal de protegir les matèries nuclears amenaçades, verificar la integritat dels contenidors d'expedició o recuperar les matèries nuclears apoderades il·lícitament, i:

- i. coordinen els seus esforços per la via diplomàtica o altres vies establertes de comú acord;
- ii. presten ajuda, si els és sol·licitada;
- iii. garanteixen la restitució de les matèries nuclears robades o desaparegudes com a conseqüència dels actes esmentats anteriorment.

Les modalitats concretes d'aquesta cooperació són determinades pels estats part interessats.

3. Els estats part cooperen i es consulten quan és convenient, directament o a través d'organitzacions internacionals, amb vista a obtenir opinions sobre la concepció, el manteniment i la millora dels sistemes de protecció física de matèries nuclears que són objecte de transport internacional.

Article 6

1. Els estats part prenen les mesures adequades de conformitat amb la seva legislació nacional per protegir el caràcter confidencial de tota informació que rebien a títol confidencial, en virtut de les disposicions d'aquest Conveni, d'un altre estat part o en ocasió de la seva participació en una activitat duta a terme per a l'aplicació d'aquest Conveni. Quan els estats part faciliten informació de manera confidencial a organitzacions interna-

cionals, es prenen mesures per garantir la protecció del caràcter confidencial d'aquesta informació.

2. Aquest Conveni no obliga els estats part a facilitar aquella informació que no estiguin autoritzats a comunicar, de conformitat amb la seva legislació nacional, o que pugui posar en perill la seva seguretat nacional o la protecció física de les matèries nuclears.

Article 7

1. El fet de cometre intencionadament un dels actes següents:

a) L'ocultació, la possessió, l'ús, la cessió, l'alteració, l'alienació o la dispersió de matèries nuclears, sense estar-hi habilitat, i que causi o pugui causar la mort o danys greus a les persones o danys substancials als béns;

b) El furt o el robatori de matèries nuclears;

c) El desviament o qualsevol altra apropiació indeguda de matèries nuclears;

d) El fet d'exigir matèries nuclears amb amenaces o l'ús de la força o qualsevol altra forma d'intimidació;

e) L'amenaça:

- i. d'emprar matèries nuclears per causar la mort o danys greus a les persones o danys substancials als béns, o
- ii. de cometre un dels delictes descrits a la lletra b) per tal d'obligar una persona física o jurídica, una organització internacional o un estat a fer o abstenir-se de fer qualsevol acte;

f) La temptativa de cometre un dels delictes descrits a les lletres a), b) o c); i

g) La participació en un dels delictes descrits a les lletres a) a f)

és considerat per tot estat part un delictes punible en virtut de la seva legislació nacional.

2. Tot estat part aplica als delictes descrits en aquest article les penes apropiades i proporcionades a la seva gravetat.

Article 8

1. Cada estat part pren les mesures que siguin necessàries per establir la seva competència pel tal de conèixer dels de-

lites descrits a l'article 7, en els casos següents:

a) quan el delictes s'ha comès en el territori d'aquest estat o a bord d'una nau o una aeronau matriculada en aquest estat;

b) quan el presumpte autor del delictes és un nacional d'aquest estat.

2. Cada estat part pren també aquelles mesures que siguin necessàries per establir la seva competència per conèixer dels dits delictes en els casos en què el presumpte autor es trobi en el seu territori i l'estat no l'extradeixi, de conformitat amb l'article 11, a cap dels estats esmentats a l'apartat 1.

3. Aquest Conveni no exclou cap competència penal exercida de conformitat amb la legislació nacional.

4. A més dels estats part esmentats als apartats 1 i 2, cada estat part, de conformitat amb el dret internacional, pot establir la seva competència per conèixer dels delictes descrits a l'article 7 quan participa en un transport nuclear internacional com a estat exportador o importador de matèries nuclears.

Article 9

Si estima que les circumstàncies ho justifiquen, l'estat part en el territori del qual es troba el presumpte autor del delictes pren les mesures adequades, incloent-hi la detenció, d'acord amb la seva legislació nacional, per garantir la presència del presumpte autor del delictes per processar-lo o extraditar-lo. Les mesures preses de conformitat amb aquest article es notifiquen sense demora als estats part que han d'establir la seva competència de conformitat amb l'article 8 i, quan sigui convenient, a la resta d'estats concernits.

Article 10

L'estat part en el territori del qual es troba el presumpte autor del delictes, si no l'extradeix, està obligat, sense cap excepció i sense cap demora injustificada, a sotmetre el cas a les seves autoritats competents per tal que s'exerceixi l'acció penal de conformitat amb la legislació d'aquest estat.

Article 11

1. Els delictes esmentats a l'article 7 es consideren de ple dret compresos com a cas d'extradició en tot conveni d'extradi-

ció existent entre estats part. Els estats part es comprometen a incloure aquests delictes com a delictes subjectes a extradició en tot conveni d'extradició que adoptin posteriorment entre si.

2. Si un estat part que subordina l'extradició a l'existència d'un conveni rep una demanda d'extradició d'un altre estat part amb el qual no té un conveni d'extradició, pot considerar aquest Conveni com la base jurídica per a l'extradició respecte d'aquests delictes. L'extradició està subjecta a les altres condicions estipulades per la legislació de l'estat requerit.

3. Els estats part que no subordinen l'extradició a l'existència d'un conveni reconeixen aquests delictes com a delictes subjectes a extradició entre si, en les condicions establertes pel dret de l'estat requerit.

4. Entre els estats part, cadascun d'aquests delictes és considerat, a l'efecte de l'extradició, com si s'hagués comès no tan sols en el lloc de la seva perpetració, sinó també en el territori dels estats part que han d'establir la seva competència de conformitat amb les disposicions de l'apartat 1 de l'article 8.

Article 12

Tota persona contra la qual s'hagi iniciat un procediment per raó d'algun dels delictes esmentats a l'article 7, es beneficia d'un tracte just en totes les fases del procediment.

Article 13

1. Els estats part es concedeixen la cooperació judicial més àmplia possible en tot procediment penal relatiu als delictes esmentats a l'article 7, incloent-hi la comunicació d'elements de prova de què disposin i que siguin necessaris per al procediment penal. En tots els casos, la llei que s'aplica per a l'execució d'una demanda de cooperació és la de l'estat requerit.

2. Les disposicions de l'apartat 1 no afecten les obligacions que es deriven de qualsevol altre conveni, bilateral o multilateral, que regeixi o hagi de regir, totalment o parcialment, la cooperació judicial en matèria penal.

Article 14

1. Cada estat part informa el dipositari sobre les lleis i els reglaments que donen efecte a aquest Conveni. El dipositari co-

munica periòdicament aquesta informació a tots els estats part.

2. L'estat part en el territori del qual es processa el presumpte autor d'un delictes comunica, en la mesura que sigui possible, en primer lloc el resultat final del procediment penal als estats directament interessats. L'Estat part, a més, comunica el resultat del procediment penal al dipositari, el qual n'informa tots els estats.

3. Quan un delictes implica matèries nuclears utilitzades amb finalitats pacífiques que són objecte d'ús, emmagatzematge o transport en el territori nacional, i que tant el presumpte autor del delictes com les matèries nuclears romanen al territori de l'estat part on s'ha comès el delictes, res en aquest Conveni no ha d'interpretar-se en el sentit que impliqui que aquest estat part hagi de facilitar informació sobre els procediments penals relatius a aquest delictes.

Article 15

Els annexos a aquest Conveni constitueixen part integrant d'aquest Conveni.

Article 16

1. Cinc anys després de l'entrada en vigor d'aquest Conveni, el dipositari convocarà una conferència dels estats part per tal d'examinar l'aplicació del Conveni i fer-ne una avaluació pel que fa al preàmbul, la totalitat de la part dispositiva i els annexos, tenint en compte la situació existent en aquell moment.

2. A partir d'aleshores, en intervals d'almenys cinc anys, la majoria dels estats part poden obtenir la convocatòria de conferències ulteriors amb el mateix objectiu, mitjançant la presentació d'una proposta a aquest efecte al dipositari.

Article 17

1. En el cas d'una controvèrsia entre dos o més estats part relativa a la interpretació o l'aplicació d'aquest Conveni, aquests estats part es consulten per resoldre la controvèrsia mitjançant la negociació o qualsevol altre mitjà pacífic d'arranjament de controvèrsies que sigui acceptable per a totes les parts en la controvèrsia.

2. Tota controvèrsia d'aquest tipus que no pugui solucionar-se de la forma establerta a l'apartat 1, se sotmet, a petició de qualsevol de les parts en la controvèrsia, a arbitratge o es remet a la Cort Interna-

cional de Justícia. Si en els sis mesos següents a la demanda d'arbitratge, les parts en la controvèrsia no arriben a posar-se d'acord sobre l'organització de l'arbitratge, una part pot demanar al president de la Cort Internacional de Justícia o al secretari general de les Nacions Unides que nomeni un o més àrbitres. En el cas de conflicte entre les demandes de les parts en la controvèrsia, preval la demanda adreçada al secretari general de les Nacions Unides.

3. Tot estat part, en el moment de signar, ratificar, acceptar o aprovar aquest Conveni, o d'adherir-s'hi, pot declarar que no es considera obligat per l'un o l'altre o pels dos procediments d'arranjament de controvèrsies enunciats a l'apartat 2 d'aquest article. La resta d'estats part no està obligada per un procediment d'arranjament de controvèrsies establert a l'apartat 2 respecte d'un estat part que hagi formulat una reserva respecte d'aquest procediment.

4. Tot estat part que hagi formulat una reserva de conformitat amb les disposicions de l'apartat 3 d'aquest article, pot retirar-la en qualsevol moment mitjançant una notificació adreçada al dipositari.

Article 18

1. Aquest Conveni s'obre a la signatura de tots els estats a la seu de l'Agència Internacional de l'Energia Atòmica a Viena i a la seu de l'Organització de les Nacions Unides a Nova York a partir del dia 3 de març de 1980 fins que entri en vigor.

2. Aquest Conveni se sotmet a la ratificació, l'acceptació o l'aprovació dels estats signataris.

3. Després que entri en vigor, aquest Conveni s'obrirà a l'adhesió de tots els estats.

4.

a) Aquest Conveni està obert a la signatura o a l'adhesió d'organitzacions internacionals i d'organitzacions regionals d'integració o d'un altre tipus, sempre que cadascuna d'aquestes organitzacions estigui constituïda per estats sobirans i tingui competència per negociar, concloure i aplicar acords internacionals relatius a àmbits coberts per aquest Conveni.

b) En els àmbits de la seva competència, aquestes organitzacions, en el seu

propi nom, exerceixen els drets i assumeixen les responsabilitats que aquest Conveni atribueix als estats part.

c) En esdevenir part en aquest Conveni, aquestes organitzacions comuniquen al dipositari una declaració que indica quins estats en són membres i quins articles d'aquest Conveni no li són aplicables.

d) Aquestes organitzacions no disposen de vot addicional al dels seus estats membres.

5. Els instruments de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió es dipositen prop del dipositari.

Article 19

1. Aquest Conveni entra en vigor el trentè dia següent a la data del dipòsit del vint-i-unè instrument de ratificació, acceptació o aprovació prop del dipositari.

2. Per a cadascun dels estats que ratifiqui, accepti o aprovi el Conveni, o s'hi adhereixi després del dipòsit del vint-i-unè instrument de ratificació, acceptació o aprovació, el Conveni entra en vigor el trentè dia després del dipòsit de l'instrument de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió per part d'aquest estat.

Article 20

1. Sense perjudici de l'article 16, un estat part pot proposar esmenes a aquest Conveni. La proposta d'esmena ha de presentar-se al dipositari, que la comunica immediatament a tots els estats part. Si la majoria d'estats part demana al dipositari que convoqui una conferència per examinar les propostes d'esmena, el dipositari invita tots els estats part a assistir a aquesta conferència, que no s'ha d'obrir abans de trenta dies després de l'enviament de les invitacions. El dipositari comunica a tots els estats part tota esmena que hagi estat adoptada a la conferència per una majoria de dos terços de tots els estats part.

2. L'esmena entra en vigor per a cada estat part que dipositi l'instrument de ratificació, acceptació o aprovació de l'esmena el trentè dia després de la data en què les dues terceres parts dels estats part hagin dipositat els seus instruments de ratificació, acceptació o aprovació prop del dipositari. Després, l'esmena entra en vigor per a tot altre estat part el dia en què aquest estat part dipositi el

seu instrument de ratificació, acceptació o aprovació de l'esmena.

Article 21

1. Tot estat part pot denunciar aquest Conveni mitjançant una notificació per escrit al dipositari.

2. La denúncia tindrà efecte cent vuitanta dies després de la data en què el dipositari rebí la notificació.

Article 22

El dipositari notifica immediatament a tots els estats:

- Cada signatura d'aquest Conveni;
- El dipòsit de tot instrument de ratificació, acceptació, aprovació o adhesió;
- La formulació o retirada d'una reserva de conformitat amb l'article 17;
- Tota comunicació feta per una organització de conformitat amb l'apartat 4, lletra c), de l'article 18;
- L'entrada en vigor d'aquest Conveni;
- L'entrada en vigor de tota esmena a aquest Conveni; i
- Tota denúncia feta en virtut de l'article 21.

Article 23

L'original d'aquest Conveni, els textos en anglès, àrab, castellà, francès, rus i xinès del qual són igualment fefaents, es diposita prop del director general de l'Agència Internacional de l'Energia Atòmica, el qual n'ha de trametre còpies certificades a tots els estats.

En testimoni de la qual cosa, els sotasignats, degudament autoritzats, han signat aquest Conveni, obert a la signatura a Viena i Nova York el dia 3 de març de 1980.

Annex I

Nivells de protecció física aplicables als transports internacionals de matèries nuclears, tal com es defineixen a l'annex II

1. Els nivells de protecció física de les matèries nuclears que s'han d'aplicar durant l'emmagatzematge que comporta el transport nuclear internacional comprenen:

- Per a les matèries de la categoria III, l'emmagatzematge en una zona amb l'accés controlat;

b) Per a les matèries de la categoria II, l'emmagatzematge en una zona amb vigilància constant per guardes o dispositius electrònics, envoltada d'una barrera física amb un nombre limitat de punts d'entrada sotmesos a un control adequat, o en una zona qualsevol dotada d'un nivell equivalent de protecció física;

c) Per a les matèries de la categoria I, l'emmagatzematge en una zona protegida, tal com es defineix més amunt en relació amb la categoria II, i a més, amb l'accés restringit a les persones reconegudes dignes de confiança, i sota la vigilància de guardes que estiguin en contacte directe amb les forces d'intervenció adequades. Les mesures específiques previstes en aquest context tenen com a objectiu la detecció i la prevenció de tot atac, accés no autoritzat o retirada de matèries no autoritzada.

2. Els nivells de protecció física que s'especifiquen a continuació s'apliquen als transports nuclears internacionals:

a) Per a les matèries de les categories II i III, el transport s'efectua amb precaucions especials, incloent-hi la conclusió d'acords previs entre el remitent, el destinatari i el transportista, i d'un acord previ entre les persones físiques o jurídiques subjectes a la jurisdicció i la normativa dels estats exportador i importador, que especifiqui el moment, el lloc i les modalitats de la transferència de la responsabilitat del transport;

b) Per a les matèries de la categoria I, el transport s'efectua amb les precaucions especials especificades més amunt per al transport de les matèries de les categories II i III, i a més, sota la vigilància constant d'una escorta i amb condicions que garanteixin una comunicació estreta amb les forces d'intervenció adequades;

c) Per a l'urani natural que no sigui en forma de mineral o residu de mineral, la protecció per al transport de quantitats superiors a 500 quilograms d'urani comporta la notificació prèvia de l'expedició on s'especifiqui la forma de transport, l'hora prevista d'arribada i la confirmació de la recepció de la càrrega.

Annex II

Taula: Classificació de les matèries nuclears

Matèria	Forma	Categoria		
		I	II	III ^e
1. Plutoni ^a	No irradiat ^b	2 kg o més	Menys de 2 kg però més de 500 g	500 g o menys, però més de 15 g
2. Urani 235	No irradiat ^b			
	- urani enriquit amb un 20% o més de ²³⁵ U	5 kg o més	Menys de 5 kg, però més d'1 kg	1 kg o menys, però més de 15 g
	- urani enriquit amb un 10% o més, però menys d'un 20% de ²³⁵ U	—	10 kg o més	Menys de 10 kg, però més d'1 kg
	- urani enriquit amb menys d'un 10% de ²³⁵ U	—	—	10 kg o més
3. Urani 233	No irradiat ^b	2 kg o més	Menys de 2 kg, però més de 500 g	500 g o menys, però més de 15 g
4. Combustible irradiat			Urani empobrit o natural, tori o combustible feblement enriquit (menys d'un 10% de contingut en matèries fissibles) ^{d, e}	

a) Tot el plutoni llevat que tingui una concentració isotòpica que sobrepassi el 80% de plutoni-238.

b) Les matèries no irradiades en un reactor o les matèries irradiades en un reactor que donin un nivell de radiació igual o inferior a 100 rads/h a un metre de distància sense protecció.

c) Les quantitats que no entren en la categoria III i l'urani natural han de protegir-se de conformitat amb les pràctiques de gestió prudent.

d) Tot i que aquest nivell de protecció és el recomanable, queda a opció dels estats, després d'examinar-ne les circumstàncies específiques, assignar-hi una categoria de protecció física diferent.

Els altres combustibles que, en virtut del seu contingut original de matèria físsil, es classifiquin dins la categoria I o II abans de la irradiació poden entrar en la categoria directament inferior, sempre que el nivell de radiació del combustible sigui superior a 100 rads/h a un metre de distància sense protecció.

Situació del Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, fet a Viena el 26 d'octubre de 1979

Entrada en vigor: 8 de febrer de 1987

Estats part: el 12 d'agost del 2005: 115
estats signataris; 112 estats part

Estats	Data de la signatura	Data del dipòsit de l'instrument de ratificació (r), d'adhesió (a) o de la successió (s)	Data de l'entrada en vigor
Afganistan		12 setembre 2003 (a)	12 octubre 2003
Albània		5 març 2002 (a)	4 abril 2002
Alemanya ^a	13 juny 1980	6 setembre 1991 (r)	6 octubre 1991
Algèria		30 abril 2003 (a)	30 maig 2003
Antigua i Barbuda		4 agost 1993 (a)	3 setembre 1993
Argentina	28 febrer 1986	6 abril 1989 (r)	6 maig 1989
Armènia		24 agost 1993(a)	23 setembre 1993
Austràlia	22 febrer 1984	22 setembre 1987 (r)	22 octubre 1987
Àustria ^a	3 març 1980	22 desembre 1988 (r)	21 gener 1989
Azerbaitjan		19 gener 2004 (a)	18 febrer 2004
Bangladesh		11 maig 2005 (a)	10 juny 2005
Bèlgica ^a	13 juny 1980	6 setembre 1991 (r)	6 octubre 1991
Bielorússia		9 setembre 1993 (s)	14 juny 1993
Bolívia		24 gener 2002 (a)	23 febrer 2002
Bòsnia i Hercegovina		30 juny 1998 (s)	1 març 1992
Botswana		19 setembre 2000 (a)	19 octubre 2000
Brasil	15 maig 1981	17 octubre 1985 (r)	8 febrer 1987
Bulgària	23 juny 1981	10 abril 1984 (r)	8 febrer 1987
Burkina Faso		13 gener 2004 (a)	12 febrer 2004
Camerun		29 juny 2004 (a)	29 juliol 2004
Canadà	23 setembre 1980	21 març 1986 (r)	8 febrer 1987
Colòmbia		28 març 2003 (a)	27 abril 2003
Corea, República de	29 desembre 1981	7 abril 1982 (r)	8 febrer 1987
Costa Rica		2 maig 2003 (a)	1 juny 2003
Croàcia		29 setembre 1992 (s)	8 octubre 1991
Cuba		26 setembre 1997 (a)	26 octubre 1997
Dinamarca ^a	13 juny 1980	6 setembre 1981(r)	6 octubre 1991
Djibouti		22 juny 2004 (a)	22 juliol 2004
Dominica		8 novembre 2004 (a)	8 desembre 2004
Equador	26 juny 1986	17 gener 1996 (r)	16 febrer 1996
Eslovàquia		10 febrer 1993 (s)	1 gener 1993
Eslovènia		7 juliol 1992 (s)	25 juny 1991
Espanya ^a	7 abril 1986	6 setembre 1991 (r)	6 octubre 1991
Estats Units d'Amèrica	3 març 1980	13 desembre 1982 (r)	8 febrer 1987
Estònia		9 maig 1994 (a)	8 juny 1994
EURATOM ^a	13 juny 1980	6 setembre 1991 confirmació	6 octubre 1991
Antiga República Iugoslava de Macedònia		20 setembre 1996 (s)	17 novembre 1991
Filipines	19 maig 1980	22 setembre 1981 (r)	8 febrer 1987
Finlàndia ^a	25 juny 1981	22 setembre 1989 acceptació	22 octubre 1989
França ^a	13 juny 1980	6 setembre 1991 aprovació	6 octubre 1991
Ghana		16 octubre 2002 (a)	15 novembre 2002
Grècia ^a	3 març 1980	6 setembre 1991 (r)	6 octubre 1991
Grenada		9 gener 2002 (a)	8 febrer 2002
Guatemala	12 març 1980	23 abril 1985 (r)	8 febrer 1987
Guinea Equatorial		24 novembre 2003 (a)	24 desembre 2003
Haití	9 abril 1980		
Hondures		28 gener 2004 (a)	27 febrer 2004
Hongria	17 juny 1980	4 maig 1984 (r)	8 febrer 1987
Illes Marshall		7 febrer 2003 (a)	9 març 2003
Índia		12 març 2002 (a)	11 abril 2002
Indonèsia	3 juliol 1986	5 novembre 1986 (r)	8 febrer 1987

Irlanda ^a	13 juny 1980	6 setembre 1991 (r)	6 octubre 1991
Islàndia		18 juny 2002 (a)	18 juliol 2002
Israel	17 juny 1983	22 gener 2002 (r)	21 febrer 2002
Itàlia ^a	13 juny 1980	6 setembre 1991(r)	6 octubre 1991
Japó		28 octubre 1988 (a)	27 novembre 1988
Kenya		11 febrer 2002 (a)	13 març 2002
Kuwait		23 abril 2004 (a)	23 maig 2004
Letònia		6 novembre 2002 (a)	6 desembre 2002
Líban		16 desembre 1997 (a)	15 gener 1998
Líbia		18 octubre 2000 (a)	17 novembre 2000
Liechtenstein	13 gener 1986	25 novembre 1986 (r)	8 febrer 1987
Lituània		7 desembre 1993 (a)	6 gener 1994
Luxemburg ^a	13 juny 1980	6 setembre 1991 (r)	6 octubre 1991
Madagascar		28 octubre 2003 (a)	27 novembre 2003
Mali		7 maig 2002 (a)	6 juny 2002
Malta		16 octubre 2003 (a)	15 novembre 2003
Marroc	25 juliol 1980	23 agost 2002 (r)	22 setembre 2002
Mèxic		4 abril 1988 (a)	4 maig 1988
Moçambic		3 març 2003 (a)	2 abril 2003
Mònaco		9 agost 1996 (a)	8 setembre 1996
Mongòlia	23 gener 1986	28 maig 1986 (r)	8 febrer 1987
Namíbia		2 octubre 2002 (a)	1 novembre 2002
Nicaragua		10 desembre 2004 (a)	9 gener 2005
Níger	7 gener 1985	19 agost 2004 (r)	18 setembre 2004
Noruega ^a	26 gener 1983	15 agost 1985 (r)	8 febrer 1987
Nova Zelanda		19 desembre 2003 (a)	18 gener 2004
Oman		11 juny 2003 (a)	11 juliol 2003
Països Baixos ^a	13 juny 1980	6 setembre 1991 acceptació	6 octubre 1991
Pakistan		12 setembre 2000 (a)	12 octubre 2000
Panamà	18 març 1980	1 abril 1999 (r)	1 maig 1999
Paraguai	21 maig 1980	6 febrer 1985 (r)	8 febrer 1987
Perú		11 gener 1985 (a)	10 febrer 1995
Polònia	6 agost 1980	5 octubre 1983 (r)	8 febrer 1987
Portugal ^a	19 setembre 1984	6 setembre 1991 (r)	6 octubre 1991
Qatar		9 març 2004 (a)	8 abril 2004
Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord ^a	13 juny 1980	6 setembre 1991 (r)	6 octubre 1991
República Democràtica del Congo		21 setembre 2004 (a)	21 octubre 2004
República de Moldàvia		7 maig 1998 (a)	6 juny 1998
República Dominicana	3 març 1980		
República Txeca		24 març 1993 (s)	1 gener 1993
Romania	15 gener 1981	23 novembre 1993 (r)	23 desembre 1993
Rússia, Federació de	22 maig 1980	25 maig 1983 (r)	8 febrer 1987
Senegal		3 novembre 2003 (a)	3 desembre 2003
Sèrbia i Montenegro	15 juliol 1980	5 febrer 2002 (s)	27 abril 1992
Seychelles		13 agost 2003 (a)	12 setembre 2003
Sud-àfrica	18 maig 1981		
Sudan		18 maig 2000 (a)	17 juny 2000
Suècia ^a	2 juliol 1980	1 agost 1980 (r)	8 febrer 1987
Suïssa ^a	9 gener 1987	9 gener 1987 (r)	8 febrer 1987
Swazilàndia		17 abril 2003 (a)	17 maig 2003
Tadjikistan		11 juliol 1996 (a)	10 agost 1996
Tonga		24 gener 2003 (a)	23 febrer 2003
Trinitat i Tobago		25 abril 2001 (a)	25 maig 2001
Tunísia		8 abril 1993 (a)	8 maig 1993
Turkmenistan		7 gener 2005 (a)	6 febrer 2005
Turquia	23 agost 1983	27 febrer 1985 (r)	8 febrer 1987
Ucraïna		6 juliol 1993 (a)	5 agost 1993
Uganda		10 desembre 2003 (a)	10 gener 2004
Unió dels Emirats Àrabs		16 octubre 2003 (a)	15 novembre 2003
Uruguai		24 octubre 2003 (a)	23 novembre 2003
Uzbekistan		9 febrer 1998 (a)	11 març 1998
Xile		27 abril 1994 (a)	27 maig 1994
Xina		10 gener 1989 (a)	9 febrer 1989
Xipre		23 juliol 1998 (a)	22 agost 1998

a: Estats que han emès una objecció a la Declaració de Pakistan

*: Estats que han signat/ratificat com a estats membres de l'EURATOM

Declaracions i reserves formulades en expressar el consentiment d'estar obligat pel Conveni i objeccions a aquestes declaracions i reserves

Alemanya, República Federal d' ratificació 6 de setembre de 1991

[Objecció a la declaració de Pakistan - rebuda el 20 de setembre del 2001]

“El Govern de la República Federal d'Alemanya ha examinat la declaració feta pel

Govern de la República Islàmica de Pakistan en el moment de l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, respecte de l'apartat 2 de l'article 2. El Govern de la República Federal d'Alemanya s'oposa a la declaració esmentada més amunt feta pel Govern de la República Islàmica de Pakistan, la qual suscita dubtes pel que fa al compromís de la República Islàmica de Pakistan amb l'objecte i la finalitat del Conveni.

És d'interès comú que totes les parts respectin els tractats pel que fa al seu objecte i la seva finalitat.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor del Conveni entre la República Federal d'Alemanya i la República Islàmica de Pakistan.”

(Original en anglès)

Algèria, República Democràtica d' adhesió 30 d'abril del 2003

“El Govern de la República Democràtica d'Algèria no es considera obligat per les disposicions de l'article 17, apartat 2 del Conveni esmentat. El Govern de la República Democràtica d'Algèria declara que les controvèrsies només se sotmetran a l'arbitratge o es remetran a la Cort Internacional de Justícia si totes les parts en la controvèrsia hi donen el consentiment.”

Argentina (República Argentina) ratificació 6 d'abril de 1989

[6 d'abril de 1989]

“De conformitat amb les disposicions de l'article 17, apartat 3, del Conveni, Argentina no es considera obligada per cap dels procediments d'arranjament de controvèrsies establerts a l'article 17, apartat 2, del Conveni.”

(Original en castellà; traducció feta per la Secretaria)

Àustria, República d' ratificació 22 de desembre de 1988

[Objecció a la declaració de Pakistan - rebuda el 12 d'octubre del 2001]

“Àustria ha examinat detingudament la declaració feta pel Govern de la República Islàmica de Pakistan en el moment de l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, en relació amb l'article 2, apartat 2.

Àustria s'oposa a la declaració esmentada més amunt feta pel Govern de la República Islàmica de Pakistan respecte del Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, la qual suscita dubtes pel que fa al compromís de la República Islàmica de Pakistan amb l'objecte i la finalitat del Conveni.

Tot i que la declaració feta pel Govern de la República Islàmica de Pakistan fa referència a l'àmbit que va “més enllà de l'abast del dit Conveni”, el propòsit d'aquesta declaració podria interpretar-se com si també fes referència a les obligacions dins del marc d'aquest Conveni, com ara obligacions per fer que els delictes descrits a l'article 7 del Conveni es castiguin d'acord amb la seva legislació nacional o per cooperar amb altres estats part en l'àmbit del processament penal. Aquesta interpretació seria incompatible amb l'objecte i la finalitat del Conveni.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor del Conveni entre la República d'Àustria i la República Islàmica de Pakistan.”

(Original en anglès)

Azerbaitjan, República de l' adhesió 19 de gener del 2004

“El Govern de la República de l'Azerbaitjan declara que no es considera obligat per l'apartat 2 de l'article 17.”

Bèlgica, Regne de ratificació 6 de setembre de 1991

[Objecció a la declaració de Pakistan - rebuda el 16 d'octubre del 2001]

“[...] el Govern del Regne de Bèlgica ha examinat la reserva formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan en l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears respecte de l'apartat 2 de l'article 2 d'aquest Conveni.

El Govern del Regne de Bèlgica s'oposa a la reserva esmentada més amunt formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan, la qual suscita dubtes pel que fa al compromís de Pakistan amb l'objecte i la finalitat del Conveni.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor del Conveni entre el Govern del Regne de Bèlgica i el Govern de la República Islàmica de Pakistan.”

(Original en francès; traducció feta per la Secretaria)

Bielorússia, República de successió 9 de setembre de 1993

[9 de setembre de 1993]

“[...] no es considera obligada per les disposicions de l'article 17, apartat 2, del Conveni, segons el qual tota controvèrsia relativa a la interpretació o l'aplicació del Conveni se sotmet, a petició de qualsevol de les parts en la controvèrsia, a arbitratge o es remet a la Cort Internacional de Justícia.”

(Original en rus; traducció feta per la Secretaria)

Corea, República de ratificació 7 d'abril de 1982

[7 d'abril de 1982]

Confirma la reserva formulada en el moment de la signatura.

(Original en anglès)

Cuba, República de adhesió 26 de setembre de 1997

“La República de Cuba declara, pel que fa al contingut de l'article 17 del Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, que tota controvèrsia que pugui sorgir quant a la interpretació o l'aplicació del Conveni ha de resoldre's

per la via diplomàtica entre les parts en la controvèrsia. Per aquesta raó, no es considera obligada pel procediment que implica la Cort Internacional de Justícia”.

**Espanya, Regne d'
ratificació 6 de setembre de 1991**

[6 de setembre de 1991]

“El Regne d'Espanya declara, de conformitat amb l'apartat 3 de l'article 17 del Conveni, que no es considera obligat pel procediment d'arranjament de controvèrsies estipulat a l'apartat 2 de l'article 17.”

(Original en castellà; traducció feta per la Secretaria)

[Objecció a la declaració de Pakistan - rebuda el 4 d'octubre del 2001]

“El Govern del Regne d'Espanya ha examinat detingudament la reserva formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan en el moment de l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, respecte de l'article 2, apartat 2.

El Govern del Regne d'Espanya s'oposa a la reserva esmentada més amunt formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, la qual posa en qüestió el compromís de Pakistan amb l'objecte i la finalitat del Conveni.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor del Conveni entre el Govern del Regne d'Espanya i el Govern de la República Islàmica de Pakistan.”

(Original en anglès)

**EURATOM
confirmació 6 de setembre de 1991**

[6 de setembre de 1991]

“De conformitat amb l'article 18, apartat 4, lletra c), del Conveni, la Comunitat Europea de l'Energia Atòmica vol declarar:

a) que els estats membres de la Comunitat són actualment Bèlgica, Dinamarca, França, Alemanya, Grècia, Irlanda, Itàlia, Luxemburg, els Països Baixos, Portugal, Espanya i el Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord;

b) que els articles 7 al 13 del Conveni no són aplicables a la Comunitat.

“A més, de conformitat amb l'article 17, apartat 3, del Conveni, la Comunitat Europea de l'Energia Atòmica declara que, atès que només els estats poden ser part en els casos davant de la Cort Internacional de Justícia, la Comunitat es considera obligada exclusivament pels procediments d'arbitratge establerts a l'article 17, apartat 2.”

(Original en anglès)

[Objecció a la declaració de Pakistan - rebuda el 19 d'octubre de 2001]

“La Comunitat Europea de l'Energia Atòmica ha examinat detingudament la declaració feta per la República Islàmica de Pakistan en el moment de la seva adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, respecte de l'article 2, apartat 2.

La Comunitat Europea de l'Energia Atòmica s'oposa a la reserva esmentada més amunt formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, la qual posa en qüestió el compromís de Pakistan envers l'objecte i la finalitat del Conveni.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor del Conveni entre la Comunitat Europea de l'Energia Atòmica i la República Islàmica de Pakistan.”

(Original en anglès)

**Finlàndia, República de
acceptació 22 de setembre de 1989**

[Objecció a la declaració de Pakistan - rebuda el 18 d'octubre del 2001]

“El Govern de Finlàndia ha examinat detingudament la reserva formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan en el moment de l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, respecte de l'article 2, apartat 2.

El Govern de Finlàndia s'oposa a la reserva esmentada més amunt formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, la qual posa en qüestió el compromís de Pakistan amb l'objecte i la finalitat del Conveni.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor del Conveni entre el Govern de Finlàndia i la República Islàmica de Pakistan.”

(Original en anglès)

**França (República Francesa)
aprovació 6 de setembre de 1991**

[6 de setembre de 1991]

“1) En aprovar el Conveni, el Govern francès formula la reserva següent: els delictes descrits a l'apartat 1, lletres e) i f) de l'article 7 del Conveni, han de ser castigats de conformitat amb les disposicions de la legislació penal francesa.

2) El Govern francès declara que la competència enunciativa a l'article 8, apartat 4, no pot ser invocada en contra seva, ja que el criteri de competència basat en la participació en el transport nuclear internacional com a estat exportador o importador no està reconegut expressament en el dret internacional i no està establert en la legislació nacional francesa.

3) De conformitat amb l'article 17, apartat 3, França declara que no accepta la competència de la Cort Internacional de Justícia en l'arranjament de controvèrsies enunciativa en l'apartat 2 d'aquest article, i tampoc que el president de la Cort Internacional de Justícia nomeni un o més àrbitres.”

(Original en francès; traducció feta per la Secretaria)

[Objecció a la declaració de Pakistan - rebuda el 12 d'octubre del 2001]

“El Govern de la República Francesa ha examinat la reserva formulada per la República Islàmica de Pakistan en el moment de l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, respecte de l'apartat 2 de l'article 2 d'aquest Conveni.

El Govern de la República Francesa s'oposa a la reserva esmentada més amunt formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan, la qual suscita dubtes pel que fa al compromís de Pakistan amb l'objecte i la finalitat del Conveni.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor del Conveni entre França i la República Islàmica de Pakistan.”

(Original en francès; traducció feta per la Secretaria)

**Grècia (República Hel·lènica)
ratificació 6 de setembre de 1991**

[Objecció a la declaració de Pakistan - rebuda el 26 de novembre del 2001]

“El Govern de Grècia ha examinat detingudament la reserva formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan en el moment de l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, respecte de l'article 2, apartat 2.

El Govern de Grècia s'oposa a la reserva esmentada més amunt formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, la qual qüestiona el compromís de Pakistan amb l'objecte i la finalitat del Conveni.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor del Conveni entre el Govern de Grècia i la República Islàmica de Pakistan.”

(Original en anglès)

**Guatemala, República de
ratificació 23 d'abril de 1985**

[23 d'abril de 1985]

“La República de Guatemala no es considera obligada per cap dels procediments d'arranjament de controvèrsies establerts a l'apartat 2 de l'article 17 del Conveni, que estipula que les controvèrsies se sotmeten a arbitratge o es remeten a la decisió de la Cort Internacional de Justícia.”

(Original en castellà; traducció feta per la Secretaria)

**Índia, República de l'
adhesió 12 de març del 2002**

“De conformitat amb l'article 17, apartat 3, el Govern de la República de l'Índia declara que no es considera obligat pel procediment d'arranjament de controvèrsies establert a l'article 17, apartat 2, del Conveni.”

**Indonèsia, República d'
ratificació 5 de novembre de 1986**

[5 de novembre de 1986]

“El Govern de la República d'Indonèsia no es considera obligat per les disposicions de l'article 17, apartat 2 d'aquest Conveni i adopta la posició que

tota controvèrsia relativa a la interpretació o l'aplicació del Conveni només pot sotmetre's a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia amb l'acord de totes les parts en la controvèrsia.”

(Originals en anglès i indonesi; facilitats pel Govern)

**Irlanda
ratificació 6 de setembre de 1991**

[Objecció a la declaració de Pakistan - rebuda el 28 de setembre del 2001]

“El Govern d'Irlanda ha examinat detingudament la reserva formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan en el moment de l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, respecte de l'apartat 2 de l'article 2.

El Govern d'Irlanda s'oposa a la reserva esmentada més amunt formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, la qual suscita dubtes respecte del compromís de la República Islàmica de Pakistan amb l'objecte i la finalitat del Conveni.

És d'interès comú que totes les parts respectin els tractats pel que fa al seu objecte i la seva finalitat.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor del Conveni entre Irlanda i la República Islàmica de Pakistan.”

(Original en anglès)

**Israel, Estat d'
ratificació 22 de gener del 2002**

[22 de gener del 2002]

“De conformitat amb l'article 17, apartat 3, el Govern de l'Estat d'Israel declara que no es considera obligat pels procediments d'arranjament de controvèrsies establerts a l'apartat 2 de l'article 17.”

(Original en anglès)

**Itàlia (República italiana)
ratificació 6 de setembre de 1991**

[6 de setembre de 1991]

Confirma les reserves i la declaració fetes en el moment de la signatura.

(Original en anglès)

[Objecció a la declaració de Pakistan - rebuda el 15 d'octubre del 2001]

“El Govern de la República d'Itàlia ha examinat detingudament la reserva formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan en el moment de l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, respecte de l'article 2, apartat 2, del dit Conveni.

El Govern de la República d'Itàlia s'oposa a la reserva esmentada més amunt formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan, la qual suscita dubtes pel que fa al compromís de la República Islàmica de Pakistan amb l'objecte i la finalitat del Conveni.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor del Conveni entre la República d'Itàlia i la República Islàmica de Pakistan.”

(Original en anglès)

**Kuwait, Estat de
adhesió 23 d'abril del 2004**

“Una vegada examinat el Conveni sobre la protecció física de matèries nuclears, signat el 3 de març de 1980, així com la Llei número 12 del 2004, en aplicació (14 Dhu Al-Qa'da 1424-year of the Hegira) des del 6 de gener del 2004, relativa a l'aprovació del Conveni i a la reserva efectuada a l'apartat 2 de l'article 17 del Conveni, en què el Govern de Kuwait declara que no es considera obligat per aquesta disposició, el Govern de Kuwait anuncia la seva adhesió al Conveni esmentat i es compromet a garantir-ne la correcta aplicació.”

**Luxemburg, Gran Ducat de
ratificació 6 de setembre de 1991**

[Objecció a la declaració de Pakistan - rebuda el 23 d'octubre del 2001]

“El Govern del Gran Ducat de Luxemburg ha examinat la reserva formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan en la seva adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears respecte de l'apartat 2 de l'article 2 d'aquest Conveni.

El Govern del Gran Ducat de Luxemburg s'oposa a la reserva esmentada més amunt formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan, la qual suscita dubtes pel que fa al compromís

de Pakistan amb l'objecte i la finalitat del Conveni.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor del Conveni entre el Govern del Gran Ducat de Luxemburg i el Govern de la República Islàmica de Pakistan."

(Original en francès; traducció feta per la Secretaria)

Moçambic, República de adhesió 3 de març del 2003

"La República de Moçambic no es considera obligada per l'article 17, apartat 2 del Conveni. En aquest sentit, la República de Moçambic declara que les controvèrsies només se sotmetran a l'arbitratge o es remetran a la Cort Internacional de Justícia si les parts en la controvèrsia hi donen el consentiment."

Noruega, Regne de ratificació 15 d'agost de 1985

[Objecció a la declaració de Pakistan - rebuda el 17 d'octubre del 2001]

"El Govern de Noruega ha examinat el contingut de la reserva formulada per la República Islàmica de Pakistan en el moment de l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears.

Segons l'apartat 1 de la reserva, Pakistan no es considera obligat per l'apartat 2 de l'article 2 del Conveni. Aquest apartat amplia l'obligació de protegir les matèries nuclears durant el seu ús, emmagatzematge i transport en el territori nacional. La disposició pretén evitar els perills potencials que representen l'ús i l'apoderament il·límits de matèries nuclears. Noruega, per tant, s'oposa a l'apartat 1 de la reserva, ja que és contrari a l'objecte i la finalitat del Conveni i, per tant, inadmissible d'acord amb el dret ben establert dels tractats.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor del Conveni en la seva totalitat entre el Regne de Noruega i la República Islàmica de Pakistan. Per tant, el Conveni esdevindrà efectiu entre Noruega i Pakistan sense que Pakistan es beneficiï de la part esmentada de la reserva."

(Original en anglès)

Oman, Sultanat d' adhesió 11 de juny del 2003

"1. Reserva a l'article 8, apartat 4, el text del qual diu: "cada estat part, de conformitat amb el dret internacional, pot establir la seva competència per conèixer dels delictes descrits a l'article 7 quan participa en un transport nuclear internacional com a estat exportador o importador.

2. De conformitat amb l'article 17, apartat 3, del Conveni, el Sultanat no es considera obligat pels procediments d'arranjament de controvèrsies establerts a l'article 17, apartat 2."

(Original en àrab; traducció feta per la Secretaria)

Arran d'una sol·licitud per part de la Secretaria, es va rebre del Sultanat d'Oman l'especificació següent, respecte de l'article 8, apartat 4:

"La reserva formulada pel Sultanat d'Oman a l'article 8, apartat 4, del Conveni és deguda al fet que és incompatible amb el principi de sobirania de la competència nacional i també amb els principis del dret internacional. Això es deu al fet que estableix la competència dels estats exportadors o importadors sobre els delictes comesos fora dels seus territoris quan els dits estats participen en el transport nuclear internacional."

(Original en àrab; traducció feta per la Secretaria)

Països Baixos, Regne del acceptació 6 de setembre de 1991

[6 de setembre de 1991]

"Pel que fa a l'obligació d'exercir la competència esmentada a l'article 10 del Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, fet a Viena i Nova York el 3 de març de 1980, el Regne dels Països Baixos formula la reserva que en els casos en què les autoritats judicials dels Països Baixos no puguin exercir la competència d'acord amb un dels principis esmentats a l'article 8, apartat 1, del Conveni, el Regne només estarà vinculat per aquesta obligació si ha rebut una demanda d'extradició d'un estat part al Conveni i aquesta demanda ha estat refusada."

(Original en anglès)

[Objecció a la declaració de Pakistan - rebuda el 9 d'octubre del 2001]

"El Govern del Regne dels Països Baixos ha examinat la reserva formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan en el moment de l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, respecte de l'article 2, apartat 2.

El Govern del Regne dels Països Baixos s'oposa a la reserva esmentada més amunt formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, la qual suscita dubtes pel que fa al compromís de Pakistan amb l'objecte i la finalitat del Conveni.

És d'interès comú dels estats que els tractats dels quals han decidit esdevenir part siguin respectats, pel que fa a l'objecte i la finalitat, per totes les parts.

El Govern del Regne dels Països Baixos, per tant, s'oposa a la reserva esmentada més amunt formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor del Conveni entre el Regne dels Països Baixos i la República Islàmica de Pakistan."

(Original en anglès)

Pakistan, República Islàmica de adhesió 12 de setembre del 2000

[12 de setembre del 2000]

"1. El Govern de la República Islàmica de Pakistan no es considera obligat per l'apartat 2 de l'article 2, ja que tracta la qüestió de l'ús, l'emmagatzematge i el transport nacionals de matèries nuclears més enllà de l'abast del dit Conveni.

2. El Govern de la República Islàmica de Pakistan no es considera obligat per cap dels procediments d'arranjament de controvèrsies establerts a l'apartat 2 de l'article 17 del dit Conveni."

(Original en anglès)

Perú, República de adhesió 11 de gener de 1995

[11 de gener de 1995]

“De conformitat amb les disposicions de l'article 17, apartat 3, del Conveni, Perú no es considera obligat per cap dels procediments d'arranjament de controvèrsies establerts al Conveni.”

Una nota que explica la reserva diu el següent:

“La reserva formulada per Perú en l'instrument d'adhesió [...] només es refereix als procediments d'arranjament de controvèrsies establerts a l'apartat 2 de l'article 17, de conformitat amb l'apartat 3 del mateix article.”

(Original en castellà; traducció feta per la Secretaria)

Portugal (República Portuguesa) ratificació 6 de setembre de 1991

[Objecció a la declaració de Pakistan - rebuda el 18 d'octubre del 2001]

“El Govern de la República Portuguesa ha examinat detingudament la reserva formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan en el moment de l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, respecte de l'article 2, apartat 2.

El Govern de la República Portuguesa s'oposa a la reserva esmentada més amunt formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, la qual suscita dubtes pel que fa al compromís de la República Islàmica de Pakistan amb l'objecte i la finalitat del Conveni.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor del Conveni entre la República Portuguesa i la República Islàmica de Pakistan.”

(Original en anglès)

Qatar, Estat de adhesió 9 de març del 2004

“L'Estat de Qatar no es considera obligat pels procediments d'arranjament de controvèrsies enunciats a l'apartat 2 de l'article 17 del Conveni.”

Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord ratificació 6 de setembre de 1991

[11 de desembre de 1991]

“[...] el Conveni s'amplia per cobrir els dominis de Jersey, Guernesey i l'Illa de Man, amb efecte a partir del 6 d'octubre de 1991. Per tant, l'instrument de ratificació del Regne Unit ha d'interpretar-se que s'amplia a aquests territoris.”

(Original en anglès)

[Objecció a la declaració de Pakistan - rebuda el 16 d'octubre del 2001]

“La Missió Permanent del Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord a les Nacions Unides i altres Organismes internacionals a Viena [...] té l'honor de referir-se a la reserva formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan en el moment de l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, respecte de l'article 2, apartat 2.

El Govern del Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord s'oposa a la reserva esmentada més amunt formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, la qual posa en qüestió el compromís de Pakistan amb l'objecte i la finalitat del Conveni.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor del Conveni entre el Govern del Regne Unit de Gran Bretanya i Irlanda del Nord i el Govern de la República Islàmica de Pakistan.”

(Original en anglès)

Rússia, Federació de ratificació 25 de maig de 1983

[25 de maig de 1983]

Confirma la reserva formulada en el moment de la signatura.

(Original en rus; traducció feta per la Secretaria)

Suècia, Regne de ratificació 1 d'agost de 1980

[Objecció a la declaració de Pakistan - rebuda el 8 d'octubre del 2001]

“El Govern de Suècia ha examinat detingudament la reserva formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan en el moment de l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les

matèries nuclears, respecte de l'article 2, apartat 2.

El Govern de Suècia s'oposa a la reserva esmentada més amunt formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, la qual posa en qüestió el compromís de Pakistan amb l'objecte i la finalitat del Conveni.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor del Conveni entre el Govern de Suècia i la República Islàmica de Pakistan.”

(Original en anglès)

Suïssa (Confederació Helvètica) ratificació 9 de gener de 1987

[Objecció a la declaració de Pakistan - rebuda el 19 d'octubre del 2001]

“El Govern de Suïssa ha examinat detingudament la reserva formulada pel Govern de la República Islàmica de Pakistan en el moment de l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, respecte de l'article 2, apartat 2, del Conveni.

El nom assignat a una declaració amb la qual s'exclou o modifica l'efecte legal de certes disposicions d'un tractat no determina el seu estatus com a reserva al tractat. El Govern de Suïssa considera que la declaració del Govern de la República Islàmica de Pakistan és una reserva en la seva essència.

De conformitat amb el dret internacional, no s'accepta cap reserva que sigui incompatible amb l'objecte i la finalitat d'un Conveni. El Govern de la República de Suïssa opina que la reserva esmentada més amunt suscita dubtes pel que fa al compromís de la República Islàmica de Pakistan amb l'objecte i la finalitat del Conveni. Per tant, el Govern de Suïssa s'oposa a aquesta reserva.

Aquesta objecció no impedeix l'entrada en vigor del Conveni entre Suïssa i la República Islàmica de Pakistan. El Conveni entra en vigor en la seva totalitat entre els dos estats, sense que la República Islàmica de Pakistan es beneficiï de la seva reserva”.

(Original en anglès)

**Turquia, República de
ratificació 27 de febrer de 1985**

[27 de febrer de 1985]

Confirma la reserva formulada en el moment de la signatura.

(Original en anglès)

**Xina, República Popular de
adhesió 10 de gener de 1989**

[10 de gener de 1989]

“La Xina no està obligada pels dos procediments d'arranjament de controvèrsies enunciat a l'apartat 2 de l'article 17 del dit Conveni.”

(Original en xinès; traducció feta per la Secretaria)

**Xipre, República de
adhesió 23 de juliol de 1998**

“La República de Xipre declara que, de conformitat amb les disposicions de l'article 17, apartat 3, del Conveni, Xipre no es considera obligat per cap dels procediments d'arranjament de controvèrsies establerts a l'article 17, apartat 2, del Conveni”.

**Declaracions
i reserves formulades en el
moment de la signatura****Argentina (República Argentina)
28 de febrer de 1986**

[28 de febrer de 1986]

“De conformitat amb la disposició de l'article 17, apartat 3, la República d'Argentina no es considera obligada per cap dels procediments d'arbitratge establerts a l'article 17, apartat 2, del Conveni.”

(Original en castellà; traducció feta per la Secretaria)

**Corea, República de
29 de desembre de 1981**

[29 de desembre de 1981]

“[...] el Govern de la República de Corea no es considera obligat pels procediments d'arranjament de controvèrsies establerts a l'apartat 2 de l'article 17”.

(Original en anglès)

**Espanya, Regne d'
7 d'abril de 1986**

[7 d'abril de 1986]

“[...] de conformitat amb l'apartat 3 de l'article 17 del Conveni, Espanya no es considera obligada pel procediment d'arranjament de controvèrsies estipulat a l'apartat 2 de l'article 17.”

(Original en castellà; traducció feta per la Secretaria)

**EURATOM
13 de juny de 1980**

[13 de juny de 1980]

“Actualment són membres de la Comunitat Europea de l'Energia Atòmica els estats següents: Bèlgica, Dinamarca, França, la República Federal d'Alemanya, Irlanda, Itàlia, Luxemburg, els Països Baixos i el Regne Unit.”

“En signar el Conveni, la Comunitat declara que, quan hagi dipositat l'instrument d'aprovació o acceptació de conformitat amb l'article 18 i el Conveni hagi entrat en vigor per a la Comunitat de conformitat amb l'article 19, no se li aplicaran els articles del 7 al 13 del Conveni.”

“A més, la Comunitat declara que, atès que de conformitat amb l'article 34 de l'Estatut de la Cort Internacional de Justícia només els estats poden ser part en els casos davant de la Cort, només pot estar obligada pel procediment d'arbitratge establert a l'article 17, apartat 2.”

(Original en anglès)

**França (República Francesa)
13 de juny de 1980**

[13 de juny de 1980]

“Recordant la declaració continguda al document CPNM/90 del 25 d'octubre de 1979, el Govern francès declara que la competència enunciat a l'article 8, apartat 4, no pot ser invocada en contra seva ja que el criteri de competència basat en la participació en el transport nuclear internacional com a estat exportador o importador no està reconegut expressament en el dret internacional i no està establert en la legislació nacional francesa.”

“De conformitat amb l'article 17, apartat 3, França declara que no accepta la

competència de la Cort Internacional de Justícia en l'arranjament de controvèrsies enunciat a l'apartat 2 d'aquest article, i tampoc la competència del president de la Cort Internacional de Justícia per nomenar un o més àrbitres.”

(Original en francès; traducció feta per la Secretaria)

**Israel, Estat d'
17 de juny de 1983**

[17 de juny de 1983]

“De conformitat amb l'article 17, apartat 3, Israel declara que no es considera obligat pels procediments d'arranjament de controvèrsies establerts a l'apartat 2 de l'article 17.”

(Original en anglès)

**Itàlia (República Italiana)
13 de juny de 1980**

[13 de juny de 1980]

“1) En relació amb l'article 4, apartat 2,

Itàlia considera que si les garanties pel que fa als nivells de protecció física descrits a l'annex I no s'han rebut amb temps, l'estat part importador pot prendre les mesures bilaterals adequades, en la mesura que siguin factibles, per garantir el mateix que el transport es durà a terme de conformitat amb els nivells esmentats més amunt.”

“2) En relació amb l'article 10

Les darreres paraules “per tal que s'exerceixi l'acció penal de conformitat amb la legislació d'aquest estat” han de considerar-se que fan referència a tot l'article 10.”

“Itàlia considera que la cooperació i l'ajuda internacionals per a la protecció física i la recuperació de matèries nuclears, així com les normes penals i d'extradició, s'aplicaran també a l'ús, l'emmagatzematge i el transport en el territori nacional de les matèries nuclears utilitzades amb fins pacífics. Itàlia també considera que cap disposició en aquest Conveni no pot interpretar-se que impedeix la possibilitat d'ampliar l'abast del Conveni en la conferència d'avaluació prevista a l'article 16.”

(Original en anglès)

Romania**15 de gener de 1981**

[15 de gener de 1981]

“La República Socialista de Romania declara que no es considera obligada per les disposicions de l'article 17, apartat 2, del Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, segons les quals tota controvèrsia relativa a la interpretació o l'aplicació del Conveni que no pugui solucionar-se mitjançant la negociació o per qualsevol altra via pacífica d'arranjament de controvèrsies, a petició de qualsevol part en la controvèrsia, se sotmet a arbitratge o es remet a la decisió de la Cort Internacional de Justícia.”

“El Govern de la República Socialista de Romania considera que aquestes controvèrsies només poden sotmetre's a arbitratge o a la Cort Internacional de Justícia amb el consentiment de totes les parts en la controvèrsia en cada cas.”

“En signar el Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, la República Socialista de Romania declara que, en la seva interpretació, les disposicions de l'article 18, apartat 4, es refereixen exclusivament a organitzacions a què els estats membres hagin transferit competència per negociar, signar i aplicar acords internacionals en nom seu i per exercir els drets i complir les responsabilitats vinculades per aquests acords, incloent-hi el dret de vot.”

(Original en francès; traducció feta per la Secretaria)

Federació de Rússia**22 de maig de 1980**

[22 de maig de 1980]

“La Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques no es considera obligada per les disposicions de l'article 17, apartat 2, del Conveni, segons les quals tota controvèrsia relativa a la interpretació o l'aplicació del Conveni serà sotmesa a arbitratge o remesa a la Cort Internacional de Justícia a petició de qualsevol part en la dita controvèrsia.

(Original en rus; traducció feta per la Secretaria)

Sud-àfrica, República de**18 de maig de 1981**

[18 de maig de 1981]

“De conformitat amb l'article 17, apartat 3, la República de Sud-àfrica declara que no es considera obligada pels procediments d'arranjament de controvèrsies establerts a l'apartat 2 de l'article 17.”

(Original en anglès)

Turquia, República de**23 d'agost de 1983**

[23 d'agost de 1983]

“Turquia, de conformitat amb l'article 17, apartat 3, del Conveni, no es considera obligada per l'article 17, apartat 2, del Conveni.”

(Original en anglès)

Declaració

formulada pel Principat d'Andorra, en el moment de l'adhesió al Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears, fet a Viena el 26 d'octubre de 1979

“El Principat d'Andorra designa el Ministeri competent en matèria de Transport i Energia com a autoritat central i punt de contacte del Conveni sobre la protecció física de les matèries nuclears.”

Proposta

d'aprovació de l'adhesió al Conveni relatiu a les infraccions i a d'altres actes comesos a bord d'aeronaus, fet a Tòquio el 14 de setembre de 1963

Atès que el Consell General en la seva sessió del dia 15 de desembre del 2005 ha aprovat la següent:

Proposta d'aprovació de l'adhesió al Conveni relatiu a les infraccions i a d'al-

tres actes comesos a bord d'aeronaus, fet a Tòquio el 14 de setembre de 1963

Tenint en compte que en els darrers anys la comunitat internacional ha pres consciència de l'amenaça que representa per a la seguretat mundial el fenomen del terrorisme internacional, l'Organització de les Nacions Unides i alguns dels seus organismes especialitzats han anat elaborant un seguit de convenis internacionals que tenen com a objectiu la lluita contra manifestacions específiques del fenomen terrorista.

Arran dels atemptats terroristes que es produïren l'11 de setembre del 2001, el Consell de Seguretat de les Nacions Unides va adoptar, el 29 de setembre del 2001, la Resolució 1373 (2001). Aquesta Resolució insta els estats membres a cooperar entre ells i a adoptar els convenis i els protocols internacionals relatius al terrorisme.

En aquest sentit, les Nacions Unides van establir una llista en què s'enumeraven 12 convenis internacionals, entre els quals es troba el Conveni relatiu a les infraccions i a d'altres actes comesos a bord d'aeronaus, fet a Tòquio el 14 de setembre de 1963. Aquest Conveni va ser adoptat per l'Organització de l'Aviació Civil Internacional, de la qual Andorra és estat membre des del 25 de febrer del 2001. En particular, ha estat el primer Conveni elaborat al si del sistema de les Nacions Unides en la seva lluita contra el terrorisme internacional.

En la seva part substantiva, el Conveni es refereix a la realització d'actes que, siguin o no considerats com a delictes, puguin posar o posin en perill la seguretat d'una aeronau o de les persones o béns que hi viatgen, així com d'aquells actes que alterin el bon ordre i la disciplina a bord de l'aeronau. En ambdós casos, a efectes del Conveni, els actes esmentats només són rellevants si es cometen en vol o quan l'aeronau sobrevoli la superfície d'alta mar o d'una regió que no forma part del territori de cap estat.

Una part important de l'articulat del Conveni es concentra en les competències del comandant de l'aeronau per garantir la seguretat de l'aeronau, de les persones o dels béns que hi ha a bord; o per mantenir l'ordre i la disciplina a bord i per permetre el lliurament de la perso-